

ΑΤΑ τὸν μῆνα Αὐγούστον τοῦ 1899 ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας πολυτιμοτάτην ὑπαρξίν, τὸν αἰμυνηστὸν **Σπυρίδωνα Βλάχου**, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα, τὴν ὑψωμένην τόσον ἐν τῷ θαυμασμῷ τῶν γνωρισάντων αὐτόν, ὅσον καὶ ἐν τῷ νεοελληνικῷ πανθέῳ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν μεγάλων ἔργων, εὐτυχοῦμεν ν' ἀναρτήσωμεν ἐν τῇ μᾶλλον τιτι-

✱ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΛΑΧΟΣ ✱
(Ἐκ παλαιᾶς φωτογραφίας)

μημένη στήλη τῆς «*Ποικίλης Στιᾶς*», ὑποκλινόμενοι εὐλαβῶς πρὸ τῆς ἐπιβολῆς ἣν ἐμπνέει, καὶ θαυμάζοντες τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐκπέμπει ἡ σεμνὴ τοῦ ἀνδρὸς φυσιογνωμία. Ἐνώπιον δὲ τῆς ἐπιβλητικῆς ταύτης εἰκόνας, ἥτις ὑψοῦται ὡς σύμβολον ἐμπνευσμένης ἐθνικῆς, δικαστικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς, ἀναπέμποντες τὴν βαθεῖαν προσευχὴν τῶν εὐγνωμόνων ἀναμνήσεων, αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν βαθέως τὴν ἀλγεινὴν ὀδύνην, ἥτις θλίβει τὴν ψυ-

χὴν ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς ἀνυπολογίστου ἀπωλείας ἣν ὑπέστη ἡ νεοελληνικὴ φιλοπατρία καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρετὴ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰοιδίμου Βλάχου, τοῦ ἀδαμαντίνου τούτου βράχου τῆς ἀληθείας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης.

Διότι δὲν εἶναι ἀπώλεια μόνον οἰκογενειακὴ, δὲν εἶναι μόνον συμφορὰ κοινωνικὴ ἢ ἀτυχία τοῦ θανάτου τούτου, εἶναι συγχρόνως καὶ κατὰ μέζονα λόγον, πολὺ γενικώτερον τὸ δυστύχημα: Ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἡ σιωπηλὴ ἐκείνη κρυσταλλίνη πηγὴ τοῦ διαυγεστάτου νάματος ὄλων τῶν ἐμπνευσμένων ἀρετῶν, τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν τοῦ καθήκοντος, τοῦ νόμου, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἐξέλιπεν ἐν ἐκ τῶν ὀλιγίστων ἐκείνων ὑγιῶν κέντρων τῆς ἐναρέτου ζωῆς καὶ δυνάμεως,

ἥτις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν πανταχόθεν καταρρέουσαν ἠθικὴν ἔκπτωσιν καὶ χρεωκοπίαν, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐγκεντρίσῃ τὴν ζωὴν τῆς υἱείας εἰς τὴν πανταχόθεν παραλύουσαν ἠθικὴν ἔκλυσιν καὶ ἐκφύλισιν, καὶ ν' ἀναρρίπισῃ τὴν ζωογόνον διέγερσιν τῶν ἐν ἡμῖν εὐγενῶν ἐνορμήσεων. Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ἢ ἐκ τοῦ θανάτου συμφορὰ εἶναι ἀνυπολόγιστος διὰ τὴν σημερινὴν πατρίδα καὶ κοινωνίαν, εἰς ἣν παγετώδης ἐκτείνεται ἢ ψυχρὰ ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἔκλυτος ἀτονία, πυρετώδης δὲ συνωθεῖται ἢ διαφθορὰ τῆς φαυλότητος, τῶν παρανομιῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μέσων. Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ἢ ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ **Σπ. Βλάχου** ἀπώλεια εἶναι μεγάλη, καὶ ἔνεκα τούτου τὰ πλείστα τῶν δακρύων ἄτινα λείβομεν ἐνταῦθα, χύνονται μᾶλλον δι' ὅλους μας, ἢ διὰ τὰ βαρυνενοῦντα εὐγενέστατα τέκνα τοῦ περιληφμένου ἀνδρός.

“Ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ τὸν ἐθαύμασαν — καὶ εἶναι οὗτοι ὅλοι, οὓς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μεθ' ὑπερηφάνου τιμῆς ἢ παρ' ἡμῖν πολιτεία καὶ κοινωνία — θὰ συναισθάνωνται ἀτυχῶς τὴν πικρὰν ταύτην ἀλήθειαν. “Ὅσοι ὅμως δὲν τὸν ἐγνώρισαν, ὀφείλουσιν νὰ λάβουν ἔστω καὶ γενικωτάτην ἰδέαν τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ ἀνδρός, τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρετῶν του, αἵτινες διέπνεον καὶ διεθέρμαινον τὸν βίον του ὀλόκληρον, καὶ αἵτινες παρέστησαν αὐτὸν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἀκαταπονήτως δρῶσαν καὶ ἀγορεύουσαν καὶ δικάζουσαν ἐνσάρκωσιν τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τούτους, σημειοῦμεν συντόμως τὴν βιογραφίαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ διαπρεποῦς ἐκείνου λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος, τοῦ ἐνθουσιώδους ἐκείνου στρατιώτου τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, οὗτινος θὰ θρηνοῦμεν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἐς αἰὶ ὀδυνηρὰν ἀπώλειαν.

Ἐγεννήθη ὁ **Σπυρίδων Βλάχος** ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 18 Ἀπριλίου 1833, ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πατρίδι, ἥτις ἐγέννησε πᾶν ὃ, τι μέγα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ νέα Ἑλλάς καταγόμενος ἐκ γονέων πεσόντων ἐν τῷ ἀγῶνι, κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην σύρραξιν τῆς ἀκμαίως ἀναγεννωμένης ἑλληνικῆς ἐλευθερίας μετὰ τῆς ἀκαταβλήτου τυραννικῆς κυριαρχίας, διετήρησεν ἐν τῇ ψυχῇ του ὅλον τὸ πῦρ τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων, ὅπερ διεθέρμαινεν ὅλον του τὸν βίον ἐν τῷ καλῷ ἀγῶνι τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἄνευ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον νὰ υπάρξῃ ἡ ἐλευθερία, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσθησαν καὶ ἔπεσον τόσον οἱ πατέρες του, ὅσον καὶ ἡ μικρὰ του πατρίς.

Μὲ τὸ πῦρ τοῦτο ἐντὸς τῆς νεανικῆς του ψυχῆς ἤλθεν εἰς Ἀθήνας ἐσπούδασε τὰ Νομικὰ, 26 ἐτῶν ἐγένετο Πρωτοδικὴς καὶ ἀνερχόμενος ἱεραρχικῶς τὰς βαθμίδας τῶν δικαστικῶν ἀξιωμάτων ἔφθασε μέχρι τοῦ ἀξιωματος τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ἐπὶ εἰκοσι πέντε συνεχῶς ἔτη, ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἀπονέμων καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀληθὲς δίκαιον, καὶ ἐμπνέων τὴν πεποιθῆσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος μας. Τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι μικρὸν κατόρθωμα διὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἐγκατασταθέντα ἦθη τῶν πολιτικῶν καὶ κομματικῶν ἐπεμβάσεων καὶ συμπαθειῶν· αἱ ἐπεμβάσεις αὗται

έδοκιμάσθησαν και εις τόν άείμνηστον **Βλάχον**, μολονότι δέ άπειράκις άπήρχοντο άπρακτοι και κατησχυμμένοι πάντες οί έν ισχύει πολιτικώς και θέλοντες νά επέμβωσιν εις τά της δικαιοσύνης, της οποίας είχε ταχθή έκείνος άκοίμητος φρουρός, ο στρατιώτης ούτος ήναγκάσθη μολαταυτά νά καταθέσθι τά όπλα, νά ήπαραιτηθθι του άξιώματός του, ακολουθών τόν νόμον της ήθικης φύσεως, καθ' όν διά νά ύπάρξη ή ζωή πρέπει νά προσαρμύζηται πρós τó ήθικόν όσον και τó φυσικόν περιβάλλον. Και έπειδή τó περιβάλλον τούτο έστάθη άδύνατον νά ήθικοποιησθι ο τύπος έκείνος της ένθουσιώδους δικαστικης άρετης, φυσική συνέπεια ήτο ν' άποχωρίσθι της μμολουσμένης έκείνης ήθικης άτμοσφαιρας και νά έξακολουθήσθι ζών και άναπνέων τόν καθαρόν άέρα της ήθικης και της δικαιοσύνης.

Και παρητήθη του άξιώματος του Εισαγγελέως των Έφετών εις ήλικίαν 52 έτών, δικηγορών έκτοτε έν τώ Άρειώ Πάγφ και τώ Έφετείφ, διακρινόμενος διά τήν πειστικήν, νευρώδη, και γλυκειάν αύτου εύγλωττίαν, μέχρι της τελευταίας του πνοης.

Διαρκούσης όμως της άξιωματικης του ύπηρεσίας, αί άποτυγχάνουσαι πολιτικά έπεμβάσεις έγένοντο άφορμή, όπως προσέξωσι περισσότερον οι περί τήν πολιτείαν εις τόν άδαμάντινον χαρακτήρα του άνδρός. Ο εύφύεστατος και όζυνούστατος των πρωθυπουργών της νεωτέρας Ελλάδος **Αλέξανδρος Κουμονδοϋρος** δέν έβράδυνε νά διίδη τάς άρετάς του άδεκάστου Εισαγγελέως και πεφημισμένου Δικαστού, και άνέθηκεν αύτφ κατ' έκλογήν τήν έντολήν της άντιπροσωπειας της ελληνικης δικαιοσύνης κατά τó 81 έν τή καταλαμβανομένη χώρα της Θεσσαλίας. Ο **Σπυριδών Βλάχος** βαθέως συνησθάνετο τήν έπισημότητα και τó ύψος της άποστολης του· διά της άκαταβλήτου δ' αύτου δραστηριότητος και εύθυδικίας κατώρθωσε νά εμφανισθθι, πρò του άνακύπτοντος Θεσσαλικού λαου έκ του σκότους της δουλειας, των άνομιων και των αυθαιρέτων παρανομιων, ως αύτη αύτη ή λάμψις του άνατέλλοντος δι' αύτους ήλιου της έλευθερίας και της δικαιοσύνης, έμπνέων πίστιν, πεποιθήσιν και άφοσίωσιν εις τήν δικαιοσύνην και τήν έλευθερίαν του νέου καθεστώτος, εις ό είσήρχοντο οί Θεσσαλοι μετά τεσσάρων αιώνων δουλειαν. Έπί έν έτος δέ παραμεινας έν τή Θεσσαλία ως Εισαγγελεύς των Έφετών, και ίδρύσας τά δικαστήρια και παγιώσας τά θεμέλια της δικαιοσύνης και ύψώσας τόν θρόνον της γενικης ισότητος μεταξύ των έρειπίων των αυθαιρέτων και άνόμων τουρκικων «έτσι θέλω» και «χατηρίων», ένεφύσησεν εις τόν έλευθερωθέντα Θεσσαλικόν λαόν τάς πρώτας πνοάς του δικαίου, και έπανήλθεν ένταυθα, όπως συνεχίσθι τόν πλήρη πολυτίμου δράσεως τόσον δικαστικόν, όσον και κοινωνικόν και οικογενειαικόν του βίου.

Διότι και ή κοινωνική του δράσις έφερε τήν σφραγίδα της αύτης ένθουσιώδους και έμπνευσμένης ενεργητικότητος, διότι και αύτη διεθερμαινετο υπό των αυτών έναρέτων ένορμήσεων και ιδεωδων, των όποιων τήν ένσάρκωσιν έν τή κοινωνική και οικογενειαική ζωή έπέδωκε μετά

νεανικού πράγματι σφρίγγους, μετὰ παιδικῆς σχεδὸν ψυχικῆς δροσερότητος, μετὰ δυνάμεως καὶ σθένους ἀληθῶς ἀνδρικοῦ.

Ἡ αἰωνία νεότης τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἡ αἰωνία ἐκείνη ὑγεία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἡ ἀκαταπόνητος ἐκείνη ἀκμὴ καὶ δύναμις τῆς ζωῆς του, ἥτις ἐξέλιπε σχεδὸν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς νεωτέρας νεότητος, ἡ δροσερὰ ἐκείνη νεότης ἐνέπνεε παντοῦ τὴν δροσερὰν πνοὴν τῆς διεγέρσεως καὶ τῆς δυνάμεώς της. Εἰς ὅλας τὰς ἐταιρείας, εἰς ὅλα τὰ σωματεία, ἔθνικὰ καὶ ἰδιωτικά, εἰς τὰ ὅποια μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐλάμβανε μέρος, ἐσκόρπιζεν ἀφειδῶς τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀρετῶν του, τὴν δύναμιν τῆς αἰωνίας νεότητός του, τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς ἐργασίας του ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς συνεχοῦς βελτιώσεως, εἰς ὅλα προσεπάθει νὰ ἐμφυσήσῃ τὴν ζωὴν τοῦ νόμου, τῆς ἀρετῆς, τῶν ἀφιλοκερδῶν βλέψεων, αἵτινες ἀπετέλουν δι' αὐτὸν τὸ διεγερτήριον τῆς ζωῆς του. Καὶ ὅπου εὗρισκεν ἠγῶ τῶν προσπαθειῶν του, ἠγάλλετο τὴν χαρὰν τοῦ δικαίου. ὅπου δ' ἐβόα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀπεμακρύνετο μετ' ἀγανακτήσεως, παρητεῖτο περιλύπως, καυτηριάζων ἀνηλεῶς τὰ αἰτία τὰ ὅποια τὸν ἠνάγκαζον πρὸς τοῦτο, τὰ διάφορα γενικὰ καὶ ἀτομικὰ ἔλκη, καὶ ἀπῆρχετο φέρων ἐν ἑαυτῷ μετὰ τῆς πικρίας διὰ τὴν ἐλεινότητα τῶν διαφόρων καθεστῶτων καὶ τὴν γλυκειὰν σκέψιν ὅτι αὐτὸς τοῦλάχιστον τὸ πᾶν ἐξήντησεν ὅπως ἐπιφέρῃ αἰσιώτερόν τι ἀποτέλεσμα. Τοιαύτην διαγωγὴν ἔδειξεν ἀποχωρήσας μετὰ τοῦ σοφοῦ λογίου τοῦ αἰοδίου **Πασπάτη** ἐκ τοῦ Ἀρσακείου, ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ φωνὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ἐχάνετο πρὸ τῶν γνωστῶν ἰδιοτελῶν ὀργίων. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα σωματεία τὴν αὐτὴν ἀκατάβλητον πολιτείαν καὶ διαγωγὴν ἐπεδείξατο.

Ἄνῃρ τοσοῦτων ἀληθῶν ἀρετῶν φαντάζεσθε ὅποιος ἦτον εἰς τὸν ἐπίλοιπον κοινωνικὸν καὶ οἰκογενειακὸν του βίον. Ὡς οἰκογενειάρχης παρέσχεν εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς πατρίδος μας, μετὰ τῆς ἀρίστης ἐκείνης καὶ ἐναρέτου συζύγου του, τῆς ζειμνήστου **Ἰσμήνης Βλάχου**, μίαν τῶν τελειοτέρων, εὐγενεστέρων καὶ ἐναρετοτέρων ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. Ὡς ἄτομον δὲ ἦτον ἀληθῆς ἀπόλαυσις, πολύτιμος διδασκαλία, ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος. Ἡ μετ' αὐτοῦ ἀναστροφή ἦτον ἐορτὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας πανήγυρις, ἦτο συγχρόνως καὶ τῆς ψυχῆς εὐλαβεστάτη προσευχή. Ὅλα τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη, ὅλαι αἱ ἀδαμάντινοι ἀκτινοβολαὶ τῆς ἀληθοῦς ἐλληνικῆς εὐφύιας, ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ ὑγιοῦς ἐλληνικοῦ πνεύματος, ὅλα ταῦτα ἐσπινθηροβόλου θωπευτικῶς, ἠδέως καὶ ἐμπνευσμένως ἀπὸ τὴν ἡρεμον καὶ γλυκειὰν καὶ σθεναρὰν εὐγλωττίαν τοῦ σεβαστοῦ καὶ φιλότατου ἐκείνου ἀνδρός.

Ὅταν ὠμίλει περὶ θρησκείας, ὅταν ὠμίλει περὶ πατρίδος, ἡ ὀμιλία του ἦτον ἡρεμος παιὰν Τυρταίου. Μετέδιδεν ἀκαριαίως τὴν δόνησιν καὶ τὸν σεισμόν τῶν αἰσθημάτων του εἰς ἡμᾶς, οἵτινες μὲ δάκρυα πολλάκις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ στῆθος παλλόμενον, παρεδιδόμεν τὴν ἐνθουσιασμένην καὶ γοητευμένην ἡμῶν ψυχὴν εἰς τοῦ μάγου ἐκείνου καὶ ἐνα-

ρέτου άγρορητού την διάθεσιν. "Όταν δὲ ώμίλει περὶ τῆς γενικῆς καὶ ατομικῆς ἠθικῆς, ἔταν διηγείτο τὰ φαιδρότατα καὶ εὐφύστατα ἐκεῖνα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του, ἦτον αὐτῆ αὐτῆ ἡ ἀρετῆ καὶ ἡ εὐφύα ὀμιλοῦσα καὶ σαρπίζουσα τὰ ἄνηθ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χάριτος, τὴν δροσερὰν πνοὴν τῆς νεότητος καὶ τῆς πρωτοτυπίας ἐν πάσῃ ἀντιλήψει γεγονότων, ἐν πάσῃ ἐκφράσει σκέψεων, ἐν πάσῃ ἐνδηλώσει τῆς ἠθικῆς του ζωῆς. Καὶ ὅταν τὸν λόγον ἔφερε καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαισίως ἐκτεινομένης γενικῆς ἡμῶν καταστάσεως, ἠθικῆς, πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς, ἦτον ἐνόμιζε τις, αὐτῆ αὐτῆ ἡ πατρὶς θρηγοῦσα καὶ πανοῦσα, ἦτον αὐτῆ αὐτῆ ἡ πατριωτικῆ ὁδὸν ζωσα, κλαίουσα, ἀλλ' αἰωνίως ἐλπίζουσα καὶ αἰσιοδοξοῦσα διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἄνθρωπος, ὁ καταλιπὼν ζωσαν ἡγῶ τῶν ἀρετῶν του εἰς τὰ τέκνα του.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ δικαστικῇ, δημοσίᾳ καὶ ἰδιωτικῇ αὐτοῦ δράσει. Τοιοῦτων χαρισμάτων, ἦτον ἡ δρῶσα ἐνσάρκωσις ὁ Σ π υ ρ ῖ δ ω ν Β λ ἄ χ ο ς, οὐτινος εὐτυχοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα μετὰ τῶν ὄχρων τούτων βιογραφικῶν γραμμῶν, ἐν εἴδει ἀντηγήσεως τῶν ἀρετῶν του, τῶν ὁποίων ἡ αἰωνία ἀνάμνησις θὰ ὑφούται ἐν τῷ θαυμασμῷ τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας καὶ πατρίδος, ὡς ὑφούται ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα εἰκὼν τῆς εὐγενοῦς του προσωποικότητος ἐν τῷ νεοελληνικῷ πανθέῳ τῶν νεωτέρων ἐναρέτων καὶ χρησίμων ἀνδρῶν. Ἡ δὲ ἀνάμνησις αὐτῆ τοῦ ἠθικοῦ γίγαντος ὅστις ἐξέλιπε, παραμένουσα εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους νάνους ὡς γλυκεῖα ἀπήχησις σθεσθείσης μεγαλοπρεποῦς ἀρμονίας, ὡς παναρμόνιος ἀντήχησις σθεσθέντος μεγαλοπρεποῦς παιᾶνος πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, θέλει αἰετοπερὶ διεγείρει ἄλλοιον τὸ ἐνθουσιῶδες αἶσθημα τῆς λατρείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, αἰετοπερὶ ἀνυμνοῦν τὸν πόθον καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἐνδρῶμῃσιν πρὸς μίμησιν τοῦ παραδείγματος ἐκεῖνου. "Ας ἐλπίσωμεν, ὅπως ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ, ἡ δύναμις τῆς ἐμπνευσμένης καὶ δρώσης ἀρετῆς, γοητεύσῃ τὰ πλήθη καὶ ὑποβάλλῃ αὐτοῖς τὴν παρόρμησιν πρὸς μίμησιν.

Ὁ Σπυρίδων Βλάχος ἀπέθανεν αἰφνης ἐν Ἀμαλιαπόλει (Νέα Μιζέλη) πατρίδι τῆς σύζυγου αὐτοῦ, ἧς ὁ θάνατος ἐπέσπευσε τὸν ἰδικόν του.

Ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοδᾷ» νῦν δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα καὶ τὸν βίον τοῦ ἀνδρός, ὑποκλινόμεθα εὐλαδῶς πρὸ τῆς ἀκτινοβολίας ἡ ὁποία μετὰ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ ἐλαφροῦ συνοφρυώματος ἐκπέμπεται ἀπὸ τῆς μορφῆς του καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του, ὡς εἴαν νὰ ἔρριπτε τὸ ὕστατον ὄργιλον βλέμμα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν δικαιοσύνην, πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν νεότητα τῆς σήμερον, τὸν τελευταῖον χαριετισμὸν πρὸς τὴν πατρίδα του, τὸ πανύστατον γαῖρα πρὸς τὰ λευκὰ ἰδεώδη τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας, ἅτινα τὸν ἐνέπνεον καθ' ὅλον του τὸν βίον, διήγειρον τὴν ζωὴν του καὶ καθίστων τὴν ὑπαρξίν του τόσον εὐγενῶς πολῦτιμον καὶ ἀπαράμιλλον.

Σ Ε Μ Ι Ἀ . . .

Εἶδα τὰ μαγουλάκια σου σὺν αἵμα
κ' ἐνόμισα πῶς τῶχεις φρικτὸ
μὰ μὲς στὰ μάτια σ' εἶδα σὺν τὴν κόεμα
κατάλεκτο κ' ἀφράτο θηλυκὸ.

Κ' ἔρονα διασμένη τὴ ματιὰ
ἀπάνου σου, σι' ἀγκίστρι τοῦ μοῦ δόλωσες,
μὰ σὺ μὲ μὰ γοργὴ μακροβουτιὰ
καὶ θάλασσα καὶ μάτια... μοῦ τὰ δόλωσες.

(1911)

Ζ.

